

Sygn. akt VIII GC 744/21 upr

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 listopada 2021 r.

Sąd Rejonowy w Bydgoszczy Wydział VIII Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Sądu Rejonowego Sylwia Roszak

po rozpoznaniu w dniu 15 listopada 2021 r. w Bydgoszczy

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa K. M.

przeciwko (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością B. Spółka komandytowa w B.

o zapłatę

I. oddała powództwo;

II. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 917 zł (dziewięćset siedemnaście złotych) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt VIII GC 744/21

UZASADNIENIE

Powód K. M. prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą (...) domagał się zasądzenia od pozwanego (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością Spółka komandytowa w B. kwoty 3 334,53 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 26 stycznia 2021 r. do dnia zapłaty. Powód domagał się także zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powód podał, że dokonał jeszcze jako Spółka (...) zakupu urządzeń chłodniczych od pozwanego i na mocy zawartego aneksu otrzymał wydłużoną gwarancję na urządzenia firmy (...) do 26 kwietnia 2022 roku. Dalej podał, iż na podstawie cesji z dnia 30 sierpnia 2018 roku przeniósł na swoją działalność gospodarczą wszelkie prawa i obowiązki z zawartej umowy dostawy z pozwanym. Nadto wskazał, iż w dniu 10 stycznia 2019 roku zawarł umowę serwisową obsługi gwarancyjnej ze Spółką (...). W dniu 31 sierpnia 2020 roku powód otrzymał fakturę na kwotę 3334,53 zł z (...) z tytułu usunięcia przez firmę trzecią nieszczelności instalacji chłodniczej, która wystąpiła na skutek awarii odpowietrznika powietrza zamontowanego w agregacie firmy (...). Takie natychmiastowe działanie podjęte przez (...) było niezbędne z uwagi na fakt, iż był to okres letni. Powód wskazał, iż nie został wezwany do naprawy gwarancyjnej z uwagi na konieczność szybkiego działania oraz na fakt, iż pozwany praktycznie nie reagował na poprzednie wezwania do napraw gwarancyjnych.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym w dniu 4 marca 2021 r. w sprawie o sygn. akt VIII GNc 621/21 Referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym w Bydgoszczy orzekł zgodnie z żądaniem powoda przedstawionym w pozwie oraz rozstrzygnął o kosztach postępowania.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwany wnosił o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwany zakwestionował legitymację czynną powoda do dochodzenia roszczeń w niniejszej sprawie, podnosząc, że nie doszło do skutecznej cesji wierzytelności. Zakwestionował także, aby awaria przedmiotowego agregatu wynikała z przyczyn tkwiących w agregacie. Zdaniem pozwanego przyczyną awarii był wadliwy montaż. Zaprzeczył nadto, że na towar, o którym mowa w pkt 2 umowy z dnia 8 marca 2017 roku udzielił gwarancji. Pozwany wskazał, iż nie został zawiadomiony o usterce, tak samo jak gwarant. Z ostrożności stwierdził, iż wysokość szkody jest zawyżona, gdyż jest to kwota brutto, a powód jako czynny płatnik Vat może domagać się wyłącznie kwoty netto.

Orzeczeniem z dnia 26 kwietnia 2021 roku Sąd postanowił rozpoznać niniejszą sprawę z pominięciem przepisów o postępowaniu gospodarczym.

W piśmie procesowym z dnia 4 maja 2021 r. powód podtrzymał żądanie pozwu w całości. Stwierdził, że w spółce (...) był jedynym członkiem zarządu i większością udziałowcem. Z uwagi, iż spółka (...) została postawiona w stan likwidacji, aby nie pozostawić spółki (...) bez możliwości obsługi gwarancyjnej zawarł osobiście ze spółką umowę cesji, która to umowa została podpisana przez powoda jako Prezesa Zarządu spółki (...) i osobiście, gdyż nie było innej możliwości prawnej.

Sąd ustalił, co następuje:

W związku z zawartą w dniu 18 sierpnia 2016 r. umową nr (...) pomiędzy Przedsiębiorstwem (...) Sp. z o.o. z siedzibą w B., a (...) Sp. z o.o., pozwany udzielił trzyletniej gwarancji na towary z załącznika nr 1 do umowy dostawy z dnia 8 marca 2017 r.

W tym celu w dniu 8 marca 2017 r. (...) Sp. z o.o. z siedzibą w B. zawarła z pozwanym (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością (...) Spółka komandytowa umowę o wydłużeniu gwarancji dla urządzeń stanowiących przedmiot dostawy o numerze (...) z dnia 8 marca 2017 r.

Zakres gwarancji obejmował bezpłatne dostarczenie części zamiennych oraz wykonanie koniecznych napraw produktu.

Wszelki obowiązek gwaranta realizował autoryzowany serwis.

W przypadku towarów określonych w załączniku nr 2 pozwany udzielił dodatkowej gwarancji:

- 12 miesięcy na agregat wody lodowej, sprężarkowe agregaty chłodnicze, na które odbiorca wykupił dodatkowo 4 lata gwarancji,

- 24 miesiące dla pozycji nr (...), gwarancja została udzielona pod warunkiem wykonania montażu i uruchomienia przez autoryzowany serwis oraz wypełnienia obowiązków użytkownika wynikających z karty gwarancyjnej,

Pozwany udzielił również pięcioletniej rękojmi na towary z załącznika nr 1 do umowy dostawy z dnia 8 marca 2017 r., przy czym warunkiem uprawnień wynikających z rękojmi było cykliczne dokonywanie, co najmniej dwa razy w roku, płatnych przeglądów technicznych urządzeń, przeprowadzanych przez autoryzowanego partnera serwisowego.

Przeglądy techniczne powinny odbywać się przed sezonem letnim oraz przed sezonem zimowym. Okres pomiędzy kolejnymi przeglądami nie mógł być krótszy niż 6 miesięcy.

W przypadku towarów określonych w załączniku nr 1 do umowy dostawy z dnia 8 marca 2017 r. rękojmią nie były objęte części urządzeń ulegające normalnemu zużyciu, materiały eksploatacyjne, uszkodzenia urządzeń wynikające z postępowania niezgodnego z instrukcją obsługi, w szczególności nieprawidłowej eksploatacji, konserwacji, obsługi i przechowania użycia niewłaściwych materiałów eksploatacyjnych, mechaniczne uszkodzenia urządzeń i wywołane

nimi wady, wady i uszkodzenia spowodowane działaniem siły wyższej, usterki spowodowane naprawami, przeróbkami i zmianami konstrukcyjnymi dokonywanymi samodzielnie lub przez podmiot do tego nieuprawniony, czynności i części wymienione w instrukcji obsługi oraz należące do normalnej eksploatacji urządzenia, dostawa, czyszczenia i wymiana filtrów, wymiana baterii w pilocie, usterki spowodowane błędnym doborem urządzenia, usterki i nieprawidłowe działania spowodowane błędnym lub wadliwym montażem urządzenia.

Dowód: karta gwarancyjna -k. 8-12 akt, dodatkowe warunki gwarancji – k. 13-15 akt, faktura VAT nr (...) – k. 16 akt.

W dniu 30 sierpnia 2018 r. sporządzono porozumienie w sprawie cesji wierzytelności na podstawie, którego (...) Sp. z o.o. zobowiązał się zbyć na rzecz K. M. wierzytelności przysługujących spółce od pozwanego.

Przeniesienie obejmowało prawa wynikające z umowy dostawy z dnia 8 marca 2017 r. oraz z dodatkowych warunków do wydłużenia gwarancji dla urządzeń stanowiących przedmiot umowy dostawy nr (...) z dnia 8 marca 2017 r.

Powód w dniu podpisania porozumienia pełnił funkcje członka zarządu spółki (...) Sp. z o.o.

Dowód: porozumienie w sprawie cesji wierzytelności – k. 17-18 akt,

Przedsiębiorstwo (...) Sp. z o.o. wystawił na rzecz pozwanego fakturę VAT na kwotę 3 334,53 zł tytułem usunięcia nieszczelności instalacji chłodniczej i uzupełnienia glikolu w obw. Nr (...).

Dowód: faktura VAT – k. 24 akt.

W dniu 12 stycznia 2021 r. powód K. M. obciążył pozwanego (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością Spółka komandytowa w B. kwotą 3 334,53 zł tytułem poniesionych kosztów wykonawstwa zastępczego zleconego (...) Sp. z o.o. i dotyczącego usterki odpowietrznika wbudowanego w agregat wodny lodowej firmy (...) oraz uzupełnienia glikolu w instalacji po usunięciu usterki.

Dowód: nota księgowa nr (...) – k. 2 akt.

Powód wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 3 334,53 zł tytułem udzielonej 5 letniej gwarancji i rękojmi na urządzenia firmy (...) – załącznik nr 3.

Dowód: wezwanie do zapłaty wraz z potwierdzeniem nadania – k. 19 – 20 akt, korespondencja elektroniczna – k. 20-22 akt.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów przedłożonych przez strony, których autentyczność nie była kwestionowana przez strony postępowania i nie budziła wątpliwości Sądu.

Na podstawie art. 205³ § 5 k.p.c. Przewodniczący zarządził zwrot pisma przygotowawczego powoda z dnia 27 sierpnia 2021 r. oraz pozwanego z dnia 11 października 2021 r. tj. pism złożonych bez zarządzenia Sądu.

Powyższy przepis należy odczytywać w kontekście dyspozycji jego § 1, który przewiduje możliwość zarządzenia przez przewodniczącego wymiany pism przygotowawczych w uzasadnionych przypadkach, w szczególności w sprawach zawiłych lub obrachunkowych, przy jednoczesnym oznaczeniu porządku składania pism, terminów, w których pisma należy złożyć i okoliczności, które mają być wyjaśnione.

Powód w sprawie wniósł odpowiedź na sprzeciw od nakazu zapłaty, który następnie starał się uzupełnić kolejnym pismem procesowym. Pismo zostało złożone, pomimo braku zarządzenia w tym przedmiocie, a dowody i twierdzenia tam przedstawione były spóźnione. Odpowiedź pozwanego na rzeczony pismo zostało zwrócona również z uwagi na brak zarządzenia sądu w tym przedmiocie, a nadto stała się ona bezprzedmiotowa wobec zwrotu pisma powoda.

Sąd na podstawie art. 235² § 1 pkt 2 k.p.c. pominął dowód z zeznań świadka A. S. bowiem okoliczności na jakie miał zeznawać świadek tj. wykonywania napraw gwarancyjnych nie miały znaczenia dla rozstrzygnięcia w sprawie wobec stwierdzenia braku legitymacji czynnej po stronie powoda.

Zaznaczyć tu należało, że przy ocenie zebranego w sprawie materiału dowodowego Sąd miał na uwadze treść art. 233 § 1 k.p.c., zgodnie, z którym Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału.

Sąd zważył, co następuje:

Roszczenie powoda nie zasługiwało na uwzględnienie.

W ocenie Sądu powód nie posiadał legitymacji czynnej do występowania w sprawie jak również nie udowodnił roszczenia, co do zasady.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że w związku z obowiązywaniem w odniesieniu do przelewu zasady *nemo plus iuris in alium transferre potest quam ipse habet* umowa zobowiązująca do przeniesienia wierzytelności zawarta przez osobę, której wierzytelność nie przysługuje, nie wywołuje skutków rozporządzających. Istotne dla rozstrzygnięcia jest więc ustalenie, czy wierzytelność przysługiwała zbywcy. Brak wierzytelności czyni umowę o przelew wierzytelności nieskuteczną prawnie (wyrok SN z 3 kwietnia 2003 r., V CKN 1630/00, LEX nr 80251).

W każdym przypadku zawarcia przez członka zarządu umowy ze spółką, w której sprawuje on swą funkcję, istnieje konieczność zachowania rygorów określonych w art. 210 k.s.h., bez względu na to, czy dana czynność należy do kategorii tzw. czynności wewnętrznych czy czynności zewnętrznych. W konsekwencji dla oceny podstaw stosowania art. 210 k.s.h. nie ma znaczenia okoliczność wystąpienia albo niewystąpienia *in casu* ryzyka zagrożenia interesów spółki, ponieważ działanie tego unormowania ma na celu zapobieżenie potencjalnemu konfliktowi interesów, a nie tylko konkretnym przejawom takiego konfliktu. Nawet zatem, gdy z powodu charakteru danej czynności lub wywołanych przez nią skutków prawnych wskazane ryzyko *in concreto* nie zachodzi, konieczne jest wdrożenie trybu przewidzianego w art. 210 k.s.h., ponieważ członek zarządu nie jest uprawniony do reprezentacji spółki w razie zawierania umowy, której drugą stroną miałby być on sam. (por. Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 kwietnia 2021 r., sygn. akt III CSKP 74/21)

W świetle art. 210 § 1 k.s.h. w umowie między spółką a członkiem zarządu oraz w sporze z nim spółkę reprezentuje rada nadzorcza lub pełnomocnik powołany uchwałą zgromadzenia wspólników. Należy zauważyć, iż zgodnie z ugruntowanym w judykaturze stanowiskiem, art. 210 k.s.h. dotyczy wszelkich umów pomiędzy członkiem zarządu a spółką, a nie tylko tych związanych ze sprawowaną funkcją.

Jak słusznie podniósł pozwany podstawowym skutkiem niezastosowania się do zasad określonych w ostatnio cytowanym przepisie jest bezwzględna nieważność dokonanej czynności na podstawie art. 58 k.c.

Zawarcie umowy cesji wierzytelności pomiędzy spółką z ograniczoną odpowiedzialnością, a członkiem zarządu wymagało dla jej skuteczności dochowania wymagań z art. 210 § 1 k.s.h.

W niniejszej sprawie Sąd zwrócił pismo z dnia 27 sierpnia 2021 r., do którego powód dołączył uchwałę Nadzwyczajnego Zgromadzenia Wspólników (...) Sp. z o.o. w B. z dnia 11 marca 2011 r. Tym samym w ocenie Sądu nie wykazano zachowania przesłanek wynikających z art. 210 k.s.h., co w konsekwencji prowadziło do nieważności umowy cesji z dnia 30 sierpnia 2018 r. i braku legitymacji czynnej po stronie powoda.

Nawet gdyby przyjąć przedłożoną uchwałę za wiążącą to rzeczona uchwała z dnia 11 marca 2011 r. została podjęta w czasie, którym jedynym (...) Sp. z o.o. był K. M., powyższe powodowało, że przyjęta forma udzielonego pełnomocnictwa była niezgodna z kolejnymi paragrafami art. 210 k.s.h.

Dla wyjaśnienia należy wskazać, że zasady reprezentacji wynikające z art. 210 § 1 k.s.h. nie dotyczą jednoosobowych spółek z ograniczoną odpowiedzialnością, w których jedyny wspólnik jest jednocześnie jedynym członkiem zarządu. W takim przypadku konieczne jest dokonywanie każdej czynności prawnej pomiędzy jedynym wspólnikiem a reprezentowaną przez niego spółką (z wyłączeniem tych, o których mowa w art. 210 § 3 k.s.h.) w formie aktu notarialnego, a skutkiem niezachowania tej formy jest bezwzględna nieważność czynności prawnej (zob. m.in. wyrok SA w Gdańsku z 7.07.2016 r., III AUa 197/16, LEX nr 2157804).

Artykuł 210 § 2 k.s.h. nakłada jednocześnie na notariusza obowiązek każdorazowego zawiadomienia sądu rejestrowego o dokonaniu czynności prawnej, o której mowa w tym przepisie oraz przesłania wypisu aktu notarialnego. Artykuł 210 § 2 k.s.h. dotyczy wszelkich czynności prawnych dokonywanych pomiędzy jedynym wspólnikiem spółki z ograniczoną odpowiedzialnością a tą spółką, w której jest on jedynym członkiem zarządu.

Tym samym niezależnie od przyjętej podstawy prawnej, dokonana przez powoda jako członka zarządu czynność polegająca na zawarciu umowy cesji wierzytelności z dnia 30 sierpnia 2018 r. z samym sobą była bezwzględnie nieważna. Skoro przelew wierzytelności z tytułu gwarancji był nieważny, to powodowi nie przysługiwała legitymacja czynna, a wobec powództwo w niniejszej sprawie podlegało oddaleniu.

Niezależnie od powyższego Sąd zważył, że powód nie wykazał roszczenia co do zasady jak i wysokości. W ocenie Sądu postępowanie powoda było nieprawidłowe.

Zgodnie z art. 577 § 1 k.c.: „W wypadku gdy kupujący otrzymał od sprzedawcy dokument gwarancyjny co do jakości rzeczy sprzedanej, poczytuje się w razie wątpliwości, że wystawca dokumentu (gwarant) jest obowiązany do usunięcia wady fizycznej rzeczy lub do dostarczenia rzeczy wolnej od wad, jeżeli wady te ujawnią się w ciągu terminu określonego w gwarancji”.

Ponadto na podstawie art. 579 k.c.: „Kupujący może wykonywać uprawnienia z tytułu rękojmi za wady fizyczne rzeczy, niezależnie od uprawnień wynikających z gwarancji”.

W ocenie Sądu, słuszny jest pogląd, iż „wybór roszczenia opartego na jednym reżimie prawnym (np. na przepisach o gwarancji) powoduje zawieszenie możliwości realizacji roszczeń opartych na drugim reżimie prawnym (np. na przepisach o rękojmi). Jeżeli pierwsze ze zgłoszonych roszczeń zostanie zaspokojone (np. z gwarancji), to kupujący zostaje pozbawiony możliwości realizacji – w odniesieniu do tej samej wady – roszczenia z rękojmi. Natomiast jeżeli roszczenie z gwarancji nie zostanie zaspokojone, to po stronie uprawnionego aktualizuje się roszczenie oparte na przepisach o rękojmi” (Uliasz R., Komentarz do art. 579 Kodeksu cywilnego, LEX/el. 2013; ponadto: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 lutego 2003 r., sygn. akt II CKN 1248/00, LEX nr 78871).

Art. 556 § 1 k.c. stanowi, iż: „Sprzedawca jest odpowiedzialny względem kupującego, jeżeli rzecz sprzedana ma wadę zmniejszającą jej wartość lub użyteczność ze względu na cel w umowie oznaczony albo wynikający z okoliczności lub z przeznaczenia rzeczy, jeżeli rzecz nie ma właściwości, o których istnieniu zapewnił kupującego, albo jeżeli rzecz została kupującemu wydana w stanie niepełnym (rękojmia za wady fizyczne)”.

„Sprzedawca nie jest odpowiedzialny z tytułu rękojmi za wady fizyczne, które powstały po przejściu niebezpieczeństwa na kupującego, chyba że wady wynikły z przyczyny tkwiącej już poprzednio w rzeczy sprzedanej” (art. 559 k.c.).

Zgodnie z art. 560 § 1 zd. 1 k.c.: „Jeżeli rzecz sprzedana ma wady, kupujący może od umowy odstąpić albo żądać obniżenia ceny”.

„Uprawnienia z tytułu rękojmi za wady fizyczne wygasają po upływie roku (...) licząc od dnia, kiedy rzecz została kupującemu wydana” (art. 568 § 1 k.c.); „Jednakże przy sprzedaży między osobami prowadzącymi działalność gospodarczą utrata uprawnień z tytułu rękojmi następuje, jeżeli kupujący nie zbadał rzeczy w czasie i w sposób przyjęty przy rzeczach tego rodzaju i nie zawiadomił niezwłocznie sprzedawcy o dostrzeżonej wadzie, a w wypadku gdy wada wyszła na jaw dopiero później - jeżeli nie zawiadomił sprzedawcy niezwłocznie po jej wykryciu” (art. 563 § 2 k.c.).

W pierwszej kolejności wskazać należy, że umowa zawarta przez spółkę (...) Sp. z o.o. z pozwanym obejmowała zarówno rozszerzenie gwarancji jak i rękojmi. Zależne to było od przedmiotu umowy sprzedaży, które były wyszczególnione w załącznikach do umowy dostawy, których do sprawy nie przedstawiono. W punkcie 1 i 2 rozszerzono bowiem gwarancję, a w punkcie 3 rękojmię.

Powód nie przedkładając załączników do umowy dostawy nie pozwolił na ustalenie jakie roszczenie przysługiwało mu względem pozwanego, czy z tytułu gwarancji czy z tytułu rękojmi. Nie wykazał także, wbrew obowiązkowi wynikającemu z art. 6 k.c. dokładnie jakich urządzeń dotyczy roszczenie.

Co więcej jeżeli roszczenie to obejmować miało gwarancję to zgodnie z umową zakres gwarancji obejmował bezpłatne dostarczenie części zamiennych oraz wykonanie koniecznych napraw produktu. Niewiadomym jest z jakiego zapisu umownego powód wywodzi względem pozwanego zwrot kosztów naprawy wykonany przez podmiot trzeci, nie będący sprzedawcą rzeczy jej dostawcą czy importerem.

Jeżeli powód wywodziłby roszczenie z rozszerzonej rękojmi to na powodzie spoczywał ciężar dowodu, o zawiadomieniu pozwanego o wadzie towaru niezwłocznie po jej wykryciu.

Ewentualne wykonanie zstępcze powinno być uzgodnione wolą stron, czego w sprawie brak. Z pewnością również w sprawie nie znajdzie zastosowania art. 480 k.c., zgodnie z którym w razie zwłoki dłużnika w wykonaniu zobowiązania czynienia, wierzyciel może, zachowując roszczenie o naprawienie szkody, żądać upoważnienia przez sąd do wykonania czynności na koszt dłużnika.

Pozwany nie pozostawał w zwłoce w stosunku do powoda, który nigdy nie zgłosił pozwanemu prawidłowego roszczenia z tytułu łączącej strony umowy i nie pozwolił pozwanemu na rozpatrzenie zgłoszonego roszczenia. Pozwany zasadnie odrzucił żądanie powoda w zakresie wykonania naprawy przez podmiot trzeci.

Powyższe roszczenie jest zupełnie niezrozumiałe wobec treści umowy z dnia 8 marca 2017 r., która miała jedynie na celu rozszerzenie gwarancji czy też rękojmi, a nie stanowiła o zapłacie przez pozwanego za wszelkie naprawy wykonane z inicjatywy powoda.

Powód winien w pierwszej kolejności zgłosić roszczenie pozwanemu, który miałby możliwość rozpatrzenia reklamacji. Żaden zapis umowy nie uprawniał powoda do podjęcia samodzielnych działań mających na celu naprawę urządzeń objętych umową sprzedaży. Wręcz przeciwnie takie działanie wyłączało odpowiedzialność pozwanego, z tytułu udzielonej gwarancji i rękojmi, co też w rzeczonyj umowie zastrzeżono.

Mając powyższe na uwadze Sąd powództwo oddalił w całości na podstawie art. 210 ksh w zw. z art. 58 k.c., a także na podstawie art. 6 k.c.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c., 99 k.p.c. stosując zasadę odpowiedzialności za wynik procesu. W myśl tej zasady strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony.

W niniejszej sprawie koszty poniesione przez pozwanego wyniosły łącznie 917 zł. W powyższej kwocie mieściła się kwota 17 zł stanowiąca opłatę skarbową od pełnomocnictwa oraz kwota 900 zł ustalona zgodnie z § 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (t.j. Dz. U. z 2018 r. poz. 265).

Sędzia Sylwia Roszak